

Wat achter ons ligt

Het was fijn om beide diensten weer ‘thuis’ te zijn. In de morgendienst werden we betrokken in het gesprek tussen de Heiland en Petrus. Voor de tweede keer in zijn leven spreekt Jezus een ‘voorwaar, voorwaar’ aan Petrus’ adres uit. De eerste keer was het de voorzegging van zijn verloochening. Die voorzegging kwam pijnlijk uit. Nu is het de voorzegging dat een ander Petrus zal gaan leiden en hem zal brengen waar hij niet wil. Dit blijkt, zegt Johannes, te gaan over de manier waarop Petrus in zijn dood God zal verheerlijken. Ook dat is uitgekomen. Petrus’ dood is een vreselijke dood geweest. Volgens de overlevering is hij in Rome ondersteboven gekruisigd. Een mensonterende dood is wonderlijk genoeg tegelijk een Godverheerlijkende dood geweest! Daarmee ligt de vraag ook bij ons: is onze dood mensverheerlijkend of Godverheerlijkend? Kan er bij onze begrafenis veel goeds over ons gezegd worden of vooral ook over de Heere Jezus? Door schade en schande heen heeft Petrus zelf ook geleerd zijn eigen (vrome) ik te kruisigen. Was dat een verlies? Nee: winst!

In de middagdienst stond de heiliging van onze seksualiteit centraal, mede naar aanleiding van zondag 41 uit de catechismus. Het is een gevoelig thema omdat velen strijd of beschadiging kennen, maar ook ongemakkelijkheid of zelfs afkeer. Enerzijds is het echt nodig dat we er in de kerk openlijk over spreken, openlijker dan vroeger gebeurde – anderzijds is echt nodig dat dat in een heilige sfeer gebeurt. Aan de hand van de geschiedenis van David en Bathseba stonden we stil bij de vraag hoe dat balletje nu precies bij David ging rollen, wat hij met zijn gevoelens had moeten doen (Bathseba trouwens ook) als hij zich bewust was geweest van de oproep in 1 Thessalonicensen 4:4: dat wij ons lichaam (letterlijk: ons gereedschap, een term die volgens 1 Sam.21:5 zelfs op de concrete geslachtsorganen kan wijzen) heilig en eerbaar bewaren. Had David maar meer op zijn besnijdenis gelet! Die had hij immers letterlijk bij zich, net zoals wij onze doop bij ons hebben. Wij hebben een gedoopte seksualiteit, waarin onze oude mens (niet onze seksualiteit!) is begraven om met Christus in de nieuwe mens op te staan.

Wat voor ons ligt

Zondagmorgen is de dienst een themadienst. We borduren voort op wat we afgelopen zondag al een beetje hoorden toen Jezus tegen Petrus zei: Volg Mij. Het thema ‘volgen’ zal nu wat meer uitgewerkt worden aan de hand van de geschiedenis van Ruth en Naomi. Daar liggen zulke mooie lijnen in die ons leren wat volgen is en hoe je tot volgen komt. Na de dienst drinken we samen een kop koffie; aan de hand van een enkele vraag spreken we over de preek en het thema door. Iedereen is welkom!

In de avonddienst gaat ds. Mulderij voor. Zelf hoop ik een dienst te leiden in Hoge Hexel bij Wierden. We bidden elkaar een gezegende zondag toe.

Gewoon bijzonder

Voor een stukje bezinning wil ik eens stilstaan bij het woordje ‘bijzonder’. We gebruiken dit woord namelijk best vaak, ook in de kerk. We benadrukken met het woordje ‘bijzonder’ dat iets boven het gewone uitstijgt, dat we er extra van genieten of waarderen. Iets maakt verschil. Je merkt dat in de kerk bijvoorbeeld in ‘bijzondere’ diensten, zoals een doop- of belijdenisdienst, in diensten waarin het net even anders gaat dan ‘gewoon’. Het voelt als een extraatje, ook als iets extra’s wat de Heilige Geest ons geeft. We zeggen dat dan ook tegen elkaar en onthouden het ook als iets bijzonders. De kerk onderscheidt zich hierin trouwens niet van de cultuur waarin we leven. In onze cultuur proberen we ook van alles iets bijzonders te maken: van onze trouwdagen, onze feesten, ons leven – graag ‘net ff anders’. Met iets bijzonders onderscheiden we onszelf namelijk van de doorsnee manier waarop mensen hun verjaardagen vieren en hun vakantie besteden. Met iets bijzonders zetten we onszelf wat meer op de kaart, maken we ons los van de grijze middenmoot. We proberen dingen zo te doen dat een ander kan zeggen: dát is bijzonder! En omdat onze tijd ook een tijd van beleving is (we willen graag ervaren), komt er een soort is-gelijk-teken te staan tussen ervaring en bijzonder. Wil je iets ervaren, dan moet het bijzonder zijn. Bij het gewone ervaar je meestal niet zoveel, toch?

Intussen speelt er meer. Wat de cultuur betreft, staat de behoefte aan het bijzondere niet los van de verveling die zich van ons meester maakt als dingen altijd maar op dezelfde manier gebeuren (en dus ook van traditie). Van het gewone kunnen we steeds minder genieten. Het gewone kunnen we ook steeds minder waarderen. Met het woord ‘bijzonder’ maken we alle andere dingen tot niet-bijzonder, en wat niet bijzonder is, is saai. In de kerk werkt het misschien wel op dezelfde manier. Door iets ‘bijzonder’ te noemen, devalueren we (wellicht onbedoeld maar toch) het gewone, het reguliere. Waar we een bepaald soort kerkdiensten of samenkomsten bijzonder gaan noemen (en daar dan ook een ‘bijzonder’ karakter aan geven, een uitzonderingskarakter), beginnen ‘gewone’ diensten en samenkomsten aan waarde en waardering in te leveren. Om het wat scherp te zeggen: er is een seculariserend effect in de hang naar het bijzondere. We vervreemden van het gewone leven, de gewone dingen, het eenvoudige bestaan. Ook in de kerk. We raken er los van. We kunnen de Heere in het ‘gewone’ niet meer vinden. Terwijl het een hele grote vraag is of God meer in het gewone of in het bijzondere te vinden is. De boeken van Herman Paul doen hier enorme diepteboringen (‘De slag om het hart’ en ‘Shoppern in advent’). Wie God in het bijzondere zoekt, raakt Hem uiteindelijk kwijt. Dat is heel aangrijpend, omdat je het niet zou verwachten. Tegelijk verklaart het misschien ook wel hoe fijn het is om na een paar ‘bijzondere’ diensten weer een ‘gewone’ kerkdienst te hebben, waar eenvoudigweg het Woord wordt verkondigd en de gemeente zich weer laat meenemen in de liturgie van de kerk. Daar schittert de schoonheid van het eenvoudige, de kracht van het Woord en de trouw van de Heere. Dat is nooit gewoon, maar altijd bijzonder. Kortom: laat u door het gewone verrassen.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.